

נורית עם בעלה רפי רשף
יש סכנה גדולה בלהיכנס לבית עם ילדים ולהיסתם!

רפי עוזר?

בטח, מי אם לא רפי? אין לנו ארפר בבית. **וכשאת בהופעות בערביים?**
הימים הקשים הם סופי-שבוע, בשישי-שבת. עד עכשיו הופעתי על מימנוחות, עם המופע החדש זו תהיה תדירות יותר גבוהה. זה לא מלהיץ אותי, אבל מכניס למחשבה של סדר-יום ותיכנון מתי להיות עם הילדים. האמת היא שאני עוד לא מכירה תקופה כזו, כי עוד לא עברתי אותה. אבל אני יודעת שעם המופע החדש אני נכנסת עכשיו לעבודה מתישה, ואני אצטרך למצוא את שיווי-המשקל בין העבודה והילדים.

מי הקהל שלך?

אני לא יכולה להגדיר אותו. אנשים נורא נחמדים ויפים. קשת רחבה של גילים. גם צעירים וגם מבוגרים, כמו ההורים שלנו. זה סוג של קהל שמקשיב, יותר מאשר קופץ על כיסאות. **את מזלזלת בקהל שקופץ על כיסאות?**
לא, בכלל לא. זה סוג אחר. הייתי במופע של להקת תמוז לפני שלוש שנים. מה שהרס אותי זה שלפני שהכל התחיל כולם כבר עמדו על הכיסאות.

את לא מקנאה קצת בהיסטריה ובהתלהבות של קהל כזה?
לא, אני לא מקנאה. כאמת ובתמים. אני לא חושבת על זה במושגים של קינאה. אני רוצה שהקהל יהנה כמו שאני נהנית, ואני לא רואה אותו קופץ. זה לא במושגים של קינאה, זו יותר סקרנות.

מופע-פארק, בעיניי, למשל, צריך להיות חודר יה חרפפמית. זו חוויה עם כזאת עוצמה שאת יכולה או לאבד שליטה או פשוט לטוס לשחקים

„הקהל שלי זה אנשים נורא נחמדים ויפים. זה סוג של קהל שמקשיב על יחד מאשר קופץ על כיסאות”

שאת לא מכירה. הפחד הוא לאבד שליטה ולראות דברים שאת מתיישבת לראות בעצמך, אבל זו עוצמה טוחפת ומשחרר באוויר שכולם חוגגים. אותי זה מסקרן. אני לא יכולה לראות את עצמי במימדים כאלה, אבל זו צריכה להיות חוויה אדירה, מיוחדת במינה.

את חושבת שאת שרה ברמה אחרת מאשר עופרה חזה, שיש לה מעי-ריצים שצועקים?

אני מקבלת פירבוק אחר. זה לא גלויות וחולצות-טי וכריות עם הפנים שלי עליהן, אבל זה כן מיכתבים סטנים של אנשים גדולים. לא מילדים. מיכתבים מרגשים שנותנים לי כוח להמשיך.

את עונה למיכתבים?

אני לא עונה. אני גם מקבלת הרבה מאוד שירים וקסטות עם מנגינות. **מה את עושה עם החומר הזה?**
אני קוראת בעיון ושומעת את כל הקסטות. בתקליט החדש שלי יש שני שירים שאת הלחן שלהם קיבלתי מקסטה ששלח לי ירון מינסטר, בחור צעיר שהשתחרר עכשיו מהצבא.

לא של יום אחר. למדתי באוניברסיטה קול-נוע ותיאטרון, וזה התגלגל. זה היה קל כפרנסה, עשיתי אז חלטורות. ואז עזבתי את האוניברסיטה וזה התחיל להיות מיקצועי, וזו היתה ההחלטה. לא שבוקר אחר קמתי ואמרתי שאני רוצה להיות זמרת.

פגשתי בחומר שהיה רק שלי, שכתבה לי יעל גרמן. נגעתי בנקודות שהיו כלי-כך שלמות וקרובות בכטן, בנקודות אמיתיות בתוכי, שלא רציתי לוותר. הרגשתי ששמה אני נמצאת. וזה היה עוד לפני הפירסום. אהבתי את החומר, ולא היה חשוב לי כמה יבואו לשמוע אותי.

הרגשתי שאת צריכה להוציא מתוכך דברים?

להוציא ממני, וזה היה הטעם שלי. פגשתי בדבר שהכי נגע לי בכטן, הכי הייתי מבסוטה ממנו בחיים.

את מרגישה יותר אמיתי בשאת שרה על בימה, באולפן או בשאת שרה לעצמך במיקלחת?

אני הכי מצטערת שאני לא עומדת ושרה באמבטיה. אני שרה לפעמים לילדים, אבל לא שרה כמו שהייתי פעם לוקחת גיטארה, סוגרת את החרר ושרה שעות עד שהכל היה יוצא. עכשיו הרברים השתנו, אולי זה יותר הכרתי, מכיוון שזה מיקצועי, אולי המיקצועיות קילקלה את הספונטאניות של הרברים. זה מוכיר לי את התקופה שלמדתי קולנוע, ואז כבר אי-אפשר היה לשבת כסרט וסתם להיר

„אני חושבת שריטה היא בחורה מוכשרת, בעלת קול אדי. ריטה היא לשנים, אולי לדורות”

סחף איתו. פיתאום שמים לב לזוויות, לעריכה ולכל הגורמים שמסביב. במיקצוע את מעורבת בכל הצדדים של השיר, עד שזה מאבד מהראשונות. פשוט עוברים על השיר. אני יודעת שאני צריכה לקום ולנסוע לחיפה ביום רביעי ב-8 בערב להופעה. זה לא כמו סתם לקחת גיטארה כי יש צורך ולכיף עליה. זה איננו זה חבל לי. **את התחלת במיריצוע מאוחר יחד סיר?**
גילו אותי מאוחר, כשהייתי בת 26. היתה

אף שתימיד אהבה לשיר, וזו, כדבריה, היתה הדרך היחידה שלה ליצור קשר עם אנשים. היא מדברת בחופשיות, צוחקת הרבה בצחוק מתגלגל, ואז התלתלים העגולים שלה קופצים. היא בת-שיחה נעימה וסימ-פאטית, צנועה מאוד ביחס לעצמה. מעוררת רושם של אדם סגור ומופנם.

לפני כמה שנים נישאה גלרון לרפי רשף, איש גלי-צה"ל (נכון לעכשיו) והטלוויזיה החינוכית (ערב חדש). לזוג שני ילדים: עומר, כמעט בן 3, ומיכל, בת שנה. הם מתגוררים בקומה גבוהה בבניין רב-קומות ברמת-אביב בתל-אביב. מהחלון רואים את הים. גלרון ורשף אינם מרבים להיראות בפתיחות ובפרימיות. אלא רק אם המיקצוע (שלה או שלו) דורשים זאת. החברים שלהם אינם דווקא מעולם הבידור, אבל בהחלט מעולם התיקשורת. מכורח הנסיבות והעיסוקים.

מי שאינם מעורים בעולם המוסיקה הישראלית נוטים לעיתים לבלבל בין נורית גלרון לבין יהודית רביץ. שגם היא משופעת בתלתלים. גלרון אינה מתרגשת מה-השוואה: „אני לא חושבת שאני דומה לה. זה לא מרגיז אותי שחושבים שאני דומה לה. ליפך, אני מאוד מעריכה אותה”.

גלרון נחשבת זמרת טובה השרה ברמה גבוהה. בתקליט החדש שלה יש שירים פרי עטם של נתן זך, יונה וולך, לאה גולדברג ונורית גלרון. היא אומרת שבעצם, יותר מכל היתה רוצה להיות שחקנית קולנוע, אבל לא מציעים לה תפקידים.

את נראית לי אדם סגור ומופנם, והחשיפה הזו לאמצעי-התיקשורת לא בליכך מתאימה לך.

כן, זה נכון, אבל החשיפה, יחסי-צבור, זו דינמיקה של המיקצוע. את עברת, והוצאת תקליט — ואת רוצה שיידעו. בתקופות שאין לי מה לבשר אני לא מתראיית.

איך זה מסתדר עם זה שאת טיפוס סגור?

למדתי להתראיין. **זה בורה?**
אני יותר טובה בלשיר מאשר בלדבר. **החשיפה על הבימה אינה גדולה יותר?**

כן, אבל שם זהו צורך שלי. זו הצורה שלי ליצור קומוניקציה. יותר קל לי להרבר בשירים. **זה לא מפתיר אותך לעלות על ביי מה?**

כבר לא בליכך. זה מפתיר בהתחלה, ובהתחלה גם היתה השאלה מה פיתאום המיקצוע הזה ומה פיתאום אני, שממש פחדתי מהצל של עצמי,

זמרת גלרון (שניה מימין) עם צוות-הווי גולני
השירה היא הקשר שלי עם האנשים!

תקופה שכל מי שגמר להקה צנאית כבר היה כוכב, ולי לקח זמן. **את לא היית בלהקה צבאית?**
הייתי בצוות-הווי-גולני.

אז למה התחלת מאוחר?
לא חשבתי להיות זמרת. חשבתי על דברים אחרים. זה גיל כזה, את מבולבלת, פיתאום יצאתי לחיים והייתי צריכה להחליט החלטות לבד, זה רבר שקשה לי עד היום. בהתחלה לא חשבתי בכלל לשיר.

את שרה מילדות?

בתנועת-נוער עם גיטארה, ובצבא. השירה היתה לי קשר לאנשים.

לא היית חברותית?

מאוד סגורה וביישנית, ואפילו עילגת. היה לי קשה לפתח שיחה עם אנשים. **ספרת מאנשים?**
כן, אם את רוצה לקרוא לזה פחד. **ולשיר לא פחדת? לא היתה לך הרגשה כמו: מי אני שאשיר?**

היו תהיות, אבל היתה השלמה שאת זה אני עושה הכי טוב בחיים. אני גם באה מבית עם אמא ששרה והחליטה להפסיק, כי המישפחה היתה לה יותר חשובה.

הרגשתי את זה בילדה, שהיא מפ-סיקה בגלל המישפחה?

הרגשנו בבית. היא היתה מאוד מתוסכלת. תמיד היה לה צורך אדיר לשיר. כילדה הייתי מצטמרת מהשירים שלה. היא היתה זמרת ענקית. יש לי הקלטות ביתיות שלה עד היום. האמת שמוזה די פחדתי, וזה די השפיע עליי. ידעתי שכל עוד אני יכולה לשיר ומקשיבים לי, אסור לי לוותר. **בגללה?**

זה לא גרם לך מחשבות הפוכות, לברוח מהמיקצוע?

זה לא היה מיקצועי. זה מושג שמתפספס. אמא סיפרה לי שחיוור אחריה רבות אחרי שהשתחררה מהצבא מכל מיני תיאטרונים ולהקות. המיקצוע היה משהו מאוד רחוק, אבל מכובד.

אמא שלך עוררה אותך לשיר?

מאוד. כי היא חשבה שאני שרה יפה. היו לה בברקות והנחיות של מה חשוב במוסיקה או בשירים. היא לא דחפה אותי, בכלל לא. היא לא הספיקה כליכך, כי כשהייתי בת 17 היא כבר לא תיפקדה. היא רווקא רצתה, למשל, שאלך לבית-ספר מוסיקלי, ואני לא רציתי.

היא לא ראתה אותך מפורסמת?

לא. **את חושבת שהיא היתה גאה בך?**
בטוח שהיתה לה ביקורת, כמו שאני זוכרת אותה.

זה היה משמח אותה?

אני חושבת שכל מה שמשמח אותי היה משמח גם אותה. **שרתן פעם ביחד?**

הרבה פעמים. במסיבות מישפחתיות.

דרך-החיים שלה לא עוררה בך מחשבות דומות, לוותר על הקריירה לטובת המישפחה?

היום לא. כי אין מה להשוות. היא לא הגיעה להכרה כמו שאני הגעתי, זה היה אצלה מאוד בעייתי. אני מרגישה שזה לא בעייתי אצלי. היום זה אחרת. אני גדלתי. את הסיפוקים שלי במיק-צוע אני מקבלת כל הזמן.

אז אין לך מחשבות של מישפחה במקום קריירה?

מה פיתאום? **אולי מיקצוע אחר, סחות קשה ודרי רש?**

המיקצוע הזה נותן לי סיפוק אישי. יש סכנה גדולה בלהיכנס לבית עם ילדים ולהיסתם. כמה שזה נהדר ואושר ויש דברים חדשים, וש רגע שאת חושבת על עצמך: מה, את אמא וזהו? **אז לא עולים בך היריהורים כאלה?**
עולים היריהורים איך אני מפצה את הילדים שלי שכאני בתקופה החוצה כמו עכשיו, כי אני לא כל הזמן בתקופה כזו. יש לי פרווילגיה להחליט באיזה ימים אני הולכת להופיע או לעבוד וכאזיה ימים לא.